

Українське шляхетське товариство

Шляхта Руси-України

Альманах
ч. 2

Дрогобич
Посвіт
травень – 2014

Українське шляхетське товариство

продовжувач справи

Товариства Руської шляхти,

що діяло від 1907 р. в Галичині.

УДК 94(477)-058.32(051)

ББК 63.3(4УКР)-293

Ш 70

*За власним нахилом живе плебей,
шляхетний прагне устрою і ладу...*

Й.-В. Гете

У травні 2013 року Українське Шляхетське Товариство ознайомило громадськість зі своєю діяльністю. З цією метою було опубліковано перший номер нашого альманаху Шляхта Руси-України.

Ніхто з учасників цієї зустрічі не міг передбачити, що станеться наступного року в Україні. А трапилось не передбачуване.

Буремні події кінця 2013 року переросли у революційний порив нації в січні – лютому 2014 р. Самоорганізація українців на Майдані набула ознак грізного розмаху революційного здвигу національно-демократичної революції.

Майдан відкрив очі світовій громадськості і політикам на глибинну сутність діяльності комуністичних зайд з оголеними ознаками московського параноїдального бажання «собіранія земель». На шляху до здійснення своєї хворобливої мети ці загарбники не гребують найжорстокішими методами катувань часів середньовіччя. Терористи в притул розстріляли сотні мирних українців, планували залякати людей смертю і усмирити.

Та дарма. Молода українська поросль зігнорувала смерть, і проявила чудеса героїзму, ідучи без зброї на кулі окупанта.

І таке високопатріотиче явище побачила у співвітчизників молода шляхтянка Марта Гординська-Федькович. Вона запропонувала номінувати шляхтичами всіх померлих борців за волю України, які загинули в ім'я свободи і незалежності рідної землі.

ЗА СМЕРТЬ У СЛАВІ БЕЗСМЕРТНИЙ ЧИН!

Марта Гординська-Федькович

ІСПИТ НА ШЛЯХЕТНІСТЬ

При зустрічі з почесним головою громадської організації «Українське шляхетське Товариство» Романом Гординським-Федьковичем, нащадком шляхетської родини герба «Сас», у золотарській майстерні у Трускавці його донька – старший майстер золотарського ремесла – переглядала газету «Експрес» №22 (7428) від 27.02-06.03.2014р.

Будучи захопленою до глибини свого ества патріотизмом, героїкою і жертівністю бійців Небесної Сотні, Марта Романівна Гординська після цього заявила: «Погляньте, у списку Небесної Сотні багато бійців носили шляхетські прізвища, їх близько десяти. Інші прізвища полеглих бійців треба розшукати у довідниках про шляхетські роди українців. Опісля усіх разом опублікувати з приналежними до них шляхетськими гербами. А щодо тих бійців, котрі не були шляхетського походження, але

життя поклавши за друзів своїх, довели перед Богом, нацією і світом, що вони склали іспит на шляхетність, високу і святу любов до ближнього... Вони в межах нації і Вітчизни повторили подвиги славного Козацтва, Січових Стрільців, воїнів Холодного Яру, воїнів УПА. В малому вимірі боротьби своєї нації проти безбожної регіонал-комуністичної сатани повстанці «Небесної», прямуючої Дорогою Правди і Життя, накресленої Ісусом Христом, в якійсь краплині із вселенського моря жертівності поклали життя на вівар Вітчизни, подібно як Ісус Христос за все Людство. Усім їм, ангелам Небесної Сотні, за рішенням першого і легітимного в державі Українського Шляхетського Товариства у Трускавці пропоную надати посмертно кожному титул українського шляхтича!

Мирон Бучацький

«Галицька зоря»,

п'ятниця 14 березня 2014 р.

РІШЕННЯ

УКРАЇНСЬКОГО ШЛЯХЕТСЬКОГО ТОВАРИСТВА

від 11 травня 2014 р. Трускавець

У зв'язку з тривалою диверсійною, антиукраїнською діяльністю президента України і його регіонал – комуністичної контрреволюційної кліки в Україні, жорстокого терору в стилі червоних московських комоно окупантів, у 21 столітті в Києві у січні – лютому 2014 року ці терористи розстріляли сотні мирних українських громадян;

враховуючи пропозицію Марти Романівни Гординської, опубліковану в часописі «Галицька зоря» «Іспит на шляхетність» від 14 березня 2014 р. та «Джерела Трускавця», березень \14-28\2014 №4 \537\ «Небесній сотні» пропонують присвоїти титул українського шляхтича;

- На прославлення героїзму воїнів Небесної сотні в борні проти жорстоких і кривавих тирана президента і регіонал-комуністів;

- За безоглядну жертвовність борців, що поклали на вівтар Вітчизни найдорожче – життя за друзів своїх;

- За складений іспит на шляхетність перед українським народом;

- За свідчення високої і святої любові до ближнього і української землі;

- **За смерть у славі, безсмертний чин**

вирішили: –

1. Номінувати усіх полеглих воїнів Небесної Сотні українськими шляхтичами посмертно – герби: Абданк, Сас і інші.

2. Усіхраних, катованих в окупантських застінках, чи в демонстраціях і протидіях терористам на майданах, надати право за власною заявою до Українського Шляхетського Товариства, з підтвердженням згаданих фактів, отримати номінацію українського шляхтича (Пропозиція М.В. Бучацького).

3. Занести до реестру Українського шляхетського товариства імена полеглих воїнів Небесної Сотні.

4. Видати на кожного воїна Небесної Сотні посвідчення і передати їх родичам на збереження для нащадків.

5. Запровадити їх імена в традицію щорічних поминальних молитов за Небесну Сотню в українських храмах.

6. Започаткувати створення Пантеону лицарів України від найдавніших часів і до сучасності.

7. Підготувати стислий інформаційний матеріал для виховних заходів учнівської і студентської молоді.

Голова УШТ:

І. Матковський

ЗА СМЕРТЬ У СЛАВІ БЕЗСМЕРТНИЙ ЧИН

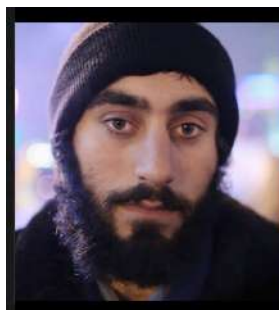
С А В А
 Л А В А
 І Н І!

*А сотню вже зустріли небеса...
 Летіли легко, хоч Майдан ридав.
 Із кров'ю перемішана сльоза...
 А батько сина ще не відпускав.*

*В сльозах Святий Петро, побачивши загін,
 Спереду – сотник, молодий, вродливий.
 І юний хлопчик в касці голубій,
 І вчитель літній – сивий-сивий!*

*І рани їхні вже їм не болять.
 Жовто-блакитний стяг покрив їм тіло.
 Як крила ангела, тріпочучи назад,
 НЕБЕСНА СОТНЯ в вирій полетіла...*

Г Е Р О Я М
 С Л А В А!

Сергій Нігоян
 20 років

Село Березнуватіака, Солонський район, Дніпропетровська область. Громадянин України вірменського походження, протестувальник і один з охоронців Євромайдану. Активно займався карате, Мріяв вступити до Дніпропетровського театральньо-художнього коледжу та вчитися на актора. 22 січня 2014 року був убитий під час подій на вулиці Грушевського в Києві.

Михайло Жизневський
 25 років

Громадянин Білорусії, який тимчасово проживав у Білій Церкві, протестувальник Євромайдану, журналіст, входив до самооборони Майдану. Член націоналістичної організації УНА-УНСО. Убитий 22 січня під час подій на вулиці Грушевського в Києві.

Юрій Вербицький
 51 році

Місто Львів. Сейсмолог, кандидат наук, альпініст. Юрій спеціально взяв відпустку на роботі, поїхав на Майдан в середині січня 2014 року. Активіст Євромайдану був викрадений разом з Ігорем Луценком невідомими 21 січня 2014 року і вбитий після катувань.

Володимир Кіщук
 57 років

Смт Димер, Київської області. Власник будівельного магазину. Загинув 18 лютого внаслідок поранення в голову під час сутичок біля Верховної Ради. Залишив трое дітей (наймолодшій доньці 11 років) та двоє онуків.

Володимир Кульчицький
 64 році

Місто Київ. Помер в ніч з 18 на 19 лютого. Куля пройшла на виліт в серце, застрягла в одязі. Друга влучила йому в живіт.

Сергій Дідич
 44 роки

Депутат Городенківської районної ради Івано-Франківської області від ВО Свобода, Сотник Івано-Франківської сотні, засновник і директор туристичного клубу "Золоте Руно". У загинблого - дорослий син та донька-школярка. Батьки - обом по 70 років. 18 лютого 2014 граната розірвала йому сонну артерію на шиї (за іншою версією, після розриву гранати, він знепритомнів) і в цей час на голову йому напав вододет.

За смерть у славі, безсмертний чин

Василь Мойсей
22 роки

Ківерці, Волинської області. Громадський активіст, член Ківерцівської міської організації Волинської Свободи. Навчався на 4-му курсі факультету соціальних комунікацій і реабілітації. На своїй сторінці у соціальній мережі, незадовго до смерті, написав: «Краще вмерти вовком — ніж жити лосом». Приїхав на Майдан до Києва в ніч з 18 на 19 лютого. Помер 20 лютого від пострілу снайпера, жилет не допоміг.

Едуард Гриневич
28 років

Село Деревок, Любешівського району, Волинської області. Учасник партії "Свобода". Приватний підприємець. У Едуарда залишилась старенька мати і сестра. Востаннє поїхав у Київ 16 лютого, а вже за чотири дні куля снайпера обірвала його молоде життя.

В'ячеслав Веремій
32 роки

Місто Київ. Український журналіст, кореспондент газети «Вести». Без батька залишився 4-річний син В'ячеслава. Тітушки вистрелили чоловіку в груди. Він помер в лікарні вранці 19 лютого 2014 року через втрату крові від кульового поранення.

Павло Мазуренко
42 роки

Місто Київ. Закінчив радіотехнічний факультет та працював за спеціальністю. 18 грудня у Святошинському районі м. Києва побитий силовикими, які пояснювали свої дії участю чоловіка в Євромайдані. У лікарні діагностували забій та травму голови. Помер у лікарні, за офіційною версією — від пневмонії. Залишив дружину та семірчного сина.

Устим Голоднюк
19 років

Місто Збараж, Тернопільська область. Громадський активіст, волонтер "Демократичного Альянсу". 30 листопада був побитий на Майдані, наклали 12 швів. 20 лютого 2014 року внаслідок вогнепального поранення в голову загинув. Отримав вогнепальне поранення, допомагаючи забирати загиблих. Куля снайпера алучила в праве око.

Андрій Дигдалович
40 років

Село Сокольники, Пустомитівський район, Львівська область. Був на Майдані три місяці. Ще у грудні був одним з перших, хто стримував натиск "Беркуту". Його було поранено на вул. Грушевського на одне око Андрій майже втратив зір. Проте довго не лікувався і повернувся до побратимів з афганської сотні. Загинув 20 лютого рятуючи молодого хлопця. Куля пробіла бронжилет, тож шансів на життя у Андрія не залишилось.

Йосип Шилінг
61 рік

Місто Дрогобич, Львівська область. За професією будівельник. Останні роки часто їздив на заробітки до Італії. У Йосипа залишилася дружина і дочка. Член Української Гельсінської Спілки, а відтак член Української республіканської партії. Вбитий на Майдані пострілом снайпера 20 лютого

Андрій Саєнко
51 рік

Місто Фастів, Київської області. Приватний підприємець. Активний громадський діяч, учасник «Помаранчевої революції» 2004 року, податкового Майдану 2010 р. Член 70-ї сотні самооборони Майдану. Загинув 20 лютого від кулі снайпера. Залишив стареньку матір, дружину і двох синів.

Богдан Сольчаник
28 роки

Старий Самбір, Львівська область. Один із найактивніших учасників Громадянської кампанії «Пора» у 2004–2005 роках. Викладач кафедри нової та новітньої історії України Українського Католицького Університету. Загинув 20 лютого 2014 року від кулі снайпера. Із Києва його не дочекалася наречена.

Максим Шимко
34 роки

Місто Вінниця. Історик. Учасник клубу історичної реконструкції «Білий вовк». Останнє послання в соцмережах «За Україну!!!!!!!!!!!!! Воі хто Може їдьте в Київ !!!». 20 лютого на майдані був убитий снайпером пострілом в голову.

За смерть у славі, безсмертний чин

	<p>Сергій Синенко 35 років</p> <p>Місто Запоріжжя. Активіст автоматдану. Приватний підприємць. Тіло знайдене у згорілому автомобілі за 20 км від Запоріжжя 13 лютого. Залишив батьків, дружину та четверо дітей.</p>		<p>Ігор Ткачук 38 роки</p> <p>Село Велика Кам'янка, Коломийського району, Івано-Франківської області.</p> <p>У чоловіка залишилось трьох дітей - 17, 11 років та наймолодшому сину виповнився 1 рік 10 лютого, коли й Ігор повернувся з Києва. Але невдовзі, 18 лютого, вирушив назад. Загинув від пострілу снайпера 20 лютого.</p>
	<p>Валерій Оланасюк 43 роки</p> <p>Місто Рівне. Залишивши дружину вдовою, а чотирьох дітей - сиротами. Найменшому синочку загиблого два роки. Загинув 20 лютого від снайперської кулі.</p>		<p>Владислав Зубенко 22 роки</p> <p>Місто Харків. Активіст Євромайдану. Займався історичним фехтуванням.</p> <p>Куля пройшла наскрізь, зачіпаючи легеню, нирку, легеню, нервові кілочки хребта та пробіла діафрагму.</p> <p>28 лютого помер від поранення, отриманого під час бійні 20 лютого</p>
	<p>Сергій Бондарев 35 років</p> <p>Місто Краматорськ, Донецька область. Жив в Києві. Програміст GlobalLogic Україна. Залишилась дружина, вагітна на 8-му місяці. Помер від чотирьох кульових поранень під час першого штурму біля Будинку профспілок 18 лютого.</p>		<p>Ігор Костенко 22 роки</p> <p>Село Зубрець, Бучацького району, Тернопільської області.</p> <p>Журналіст спортивного видання, спортивнітки. Навчався на 5 курсі географічного факультету Львівського національного університету імені Івана Франка, був одним із найкращих студентів факультету. Вранці 20 лютого було вбито під час протистояння влучили 2 кулі, в голову, і в груди, також виявлені сильні переломи ніг</p>
	<p>Олександр Пліханов 22 роки</p> <p>Місто Київ. Студент 5 курсу, архітектурного факультету КНУБіА, наступного дня мав отримати диплом бакалавра. Загинув під час мирної ходи до стін Верховної Ради 18 лютого 2014 р. Помер у 17-й лікарні через втрату крові від пострілу</p>		<p>Леонід Полянський 38 років</p> <p>Місто Жмеринка, Вінницька область.</p> <p>Працював залізничником в Жмеринці, останні роки жив і працював у Києві.</p> <p>Член самооборони Майдану. 3 грудня належав до Барської сотні. Залишив дружину і двоє малих дітей. Загинув 20 січня внаслідок вогнепального поранення в груди.</p>
	<p>Анатолій Жаловага 33 роки</p> <p>Місто Дубляни, Львівської області.</p> <p>Проживав у місті Львів. За освітою він був будівельником. Анатолій поїхав на Майдан у вівторок, а в середу снайпер поцілив йому у голову. 20 лютого його бездиханне тіло знайшли на подвір'ї Михайлівського Собору. Куля майже повністю знищила череп чоловік</p>		<p>Олег Ушнович 31 рік</p> <p>Село Сколе, Сколівський район, Львівська область. Після закінчення вузу вчителював на Сколівщині. Останніми роками виїжджав на заробітки за кордон. На київському Майдані Олег Ушнович був із першого дня. Загинув 20 лютого 2014 року від пострілу снайпера. Олег не підтримував жодну політичну силу, вважав, що події на Майдані важливі для майбутнього українських дітей.</p>

За смерть у славі, безсмертний чин

Богдан Вайда
48 років

Місто Стебник, Львівська область.
Активним учасником національного відродження 90-х років. Був у 12-й сотні Самооборони. Вранці 20 лютого під час розмови із сестрою було вбито пострілом снайпера в голову на вулиці Інститутській.

Віталій Васильчов
34 роки

Село Жорнівка, Києво-Святошинський район, Київська область. Громадський активіст, був одним з кращих професіоналів у декоративному садівництві України. Мав двох маленьких дітей. Загинув у Києві від пострілу снайпера 19 лютого.

Валерій Брезденюк
50 років

Місто Жмеринка, Вінницька область.
Український підприємець, художник, що малює по техніці ебру (малювання по воді). 2013 року Валерій Брезденюк увійшов до фіналу «Україна має талант». Загинув у ніч проти 19 лютого 2014 року під час мітингу у Києві на Євромайдані.

Максим Горошин
25 років

Село Грушківці, Черкаської області.
Він мав сімох братів і сестер, але так і не встиг завести власну родину. Загинув 18 лютого. Він отруївся газом, під час зіткнень на вулиці Інститутській біля урядового кварталу і лікарні, не змогли врятувати його життя.

Володимир Жеребний
40 років

Місто Рудки, Львівської області. Працівник Вишнянського аграрного коледжу, представник тамтешньої міськради. Від перших днів протестів перебував у Києві. Після майже місячного перебування на барикадах, на декілька днів приїхав додому і згодом, на роботі оформивши відпустку без збереження зарплатної плати, знову повернувся на Майдан Незалежності. Загинув 20 лютого 2014 року від снайперської кулі.

Ігор Дмитрів
30 років

Село Копанки, Калуського району, Івано-Франківської області.
Одеську юридичну академію, 20 лютого 2014 року під час спроби силового розгону Майдану трагічно загинув. Впродовж кількох годин його безнадійно розшукували. А близько 17:00 із 17-ї лікарні м. Києва надійшла інформація про те, що Ігор Дмитрів помер.

Андрій Мовчан
34 роки

Місто Київ.
Працював у Театрі ім. Франка освітлювачем. Член Демократичного Альянсу. Загинув від вогнепального поранення в голову 20 лютого 2014 року.

Сергій Кемський
33 роки

Коростень, Житомирська область.
Працював в Інституті політичних та економічних ризиків і перспектив, писав статті для "Української правди", займався перекладами з англійської. Загинув 20 лютого від кулі снайпера на Майдані.

Дмитро Максимов
19 років

Майстер спорту України, призер з дзюдо Дефлімпійських ігор у Софії 2013 р. Бронзовий призер Чемпіонату світу зі зділних единоборств серед глухих. За досягнення високих спортивних результатів нагороджений Орденом «За заслуги» III ступеня. Під час стрілянини від вибуку гранати йому відірвало руку. 18 лютого він помер від втрати крові.

Георгій Арутюнян
54 роки

Грузин, народився в Батумі, жив у Рівному. Батько 3-ох дітей. Найменший 3 роки, тепер вона кругла сирота. Протестувальник і один з активістів Євромайдану та ВО «Свобода». 20 лютого 2014 року був убитий пострілом снайпера біля Монумента Незалежності у Києві.

За смерть у славі, безсмертний чин

Олександр Шербанюк
50 років

Місто Чернівці.
Приватний підприємець.
Афганець. В нього
залишилась дружина,
хвора мама і двоє дітей —
син, який навчається в
9-класі та 20-річна донька.
Помер від кулі снайпера
20 лютого.

Анатолій Корнеєв
53 роки

Село Гаариліаці на
Кам'яничині.
Сільський голова с. Руда
Кам'янець-Подільського р-ну
Хмельницької області.
Закінчив
Кам'янець-Подільське
військове училище, офіцер
запасу. Регулярно їздив на
Майдан, привозив харчі.
Вбитий 20 лютого пострілом
у серце під час відступу
силовиків на вул.
Інститутській.

Богдан Ільків
51 рік

Село Ширець, Львівська
область.
Працював машиністом на
Стрийській залізниці.
Залишив дружину і двоє
дітей - Наталя 27 років і
Марія 20 років.
Він помер від отриманих
поранень 22 лютого.

Андрій Корчак
49 років

Місто Стрий, Львівська
область.
Залишилась 81-річна матір.
На Майдані перебував з
листовада. Завжди був на
передових. Робив усе: і
воював, і дрова рубав.
Помер у 18 лютого 17-й
лікарні від розриву
внутрішніх органів після
побиття «Беркутом».

Антоніна Дворянець
62 роки

Місто Бровари.
На Майдані Антоніна була
з перших днів. За словами
її колеги, який був з нею
до останніх хвилин життя,
пенсіонерка і чорнобильць
туди ходила заради одного
- майбутнього своїх дітей
та онуків. Насмерть
забили кийками бійці
спецідрозділу
18 лютого. Її тіло виявили
на барикаді.

**Володимир
Мельничук**
39 років

Місто Київ.
Допомігав активістам
Майдану теплими речима
та їжею. Поцілений
снайпером, коли
спостерігав за подіями,
стоячи біля «Жовтневого
палацу». Помер 20 лютого у
17-й лікарні міста Києва.
Залишив дружину і
стареньку маму.

Віктор Чміленко
53 роки

Кіровоградська область,
Бобринецький район, село
Борисівка. Фермер,
активіст Євромайдану.
Брав участь в
автопробігах. Борець за
справедливість. Снайпер
влучив великокаліберною
кулею прямо у сонну
артерію.
Загинув 20 лютого.

Володимир Наумов
43 роки

Село Шевченки,
Добропільського району,
Донецької області. Залишив
вдову та 2 синів: 4-річного
Арсенія, 8-річного Єгора.
Народився 9 березня, друзі
жартували, що тому й дуже
любив Шевченка. Знав
Кобзар напам'ять. Обставини
смерті невідомі. Знайдений
на Трухановому острові в
Києві 18 лютого із хустиною
Самоборони Майдану на
ший.

Володимир Бойків
59 років

Місто Львів.
Був керівником будівельної
фірми. У Володимира
залишилися троє синів —
дорослі Андрій і Олександр
та 12-річний Захар, у Львові
— старий батько. Помер 19
лютого від поранень,
отриманих на барикадах у
Києві. Отримав три
вогнепальні поранення —
кулі поцілили у печінку й
селезінку, хребет та голову.

Артем Мазур
26 років

Місто Хмельницький.
Перебував у військовій службі
2007–2008, після - почав
підробляти автоспіваром. На
майдані був в 15 сотні
Самоборони Майдану «Вільні
Люди».
Поранений осколками гранати
під час сутичок в Маріїнському
парку. В хлюпці був
пропам'яний череп, лікарі
витягували осколки з голови.
Від 18 лютого Артем
перебував в комі. 3 березня у
лікарні в Києві помер.

За смерть у славі, безсмертний чин

Роман Варениця
35 років

Село Старий Яр, Яворівський район, Львівська область. Снайпер поцілив у Романа Вареницю двома кулями. 20 лютого застрелений на вул. Великий Житомирській. Одна влучила в серце. Шансів вижити у чоловіка не було.

Микола Паньків
39 років

Село Лапаївка, Львівської області. Без батька залишились двоє дітей - Юля і Тарас (13 і 8 років). Його друзі згадують, що був надзвичайно веселою, доброю і яскравою людиною. Помер від кулі снайпера в грудні 20 лютого

Давид(Дато) Кіпіані
30 років

Громадянин Грузії. Був одружений, у нього залишилась одnorічний син. Був членом партії "Єдиний Національний Рух". Загинув 20 лютого від двох кульових поранень дорогою до лікарні.

Сергій Бондарчук
53 роки

Старокостянтинів, Хмельницька область. Вчитель фізики. Голова Старокостянтинівської районної організації ВО "Свобода", помічник-консультант народного депутата України. Помер 20 лютого в Києві внаслідок вогнепального поранення, завданого снайпером.

Яків Зайко
73 роки

Український громадсько-політичний діяч, журналіст, письменник. Народний депутат України 12 (1) скликання від Народного Руху. Головний редактор газети «Голос громадянина», серій книг «Верховна Рада України» та «Літопис державотворення». Помер 18 лютого від інфаркту, втікаючи від «Беркуту» на вул. Інститутській.

Назар Войтович
17 років

Село Травневе, Збарзького району, Тернопільська область. Студент кооперативного коледжу в Тернополі, відділення дизайну, обожнював живопис. Усі роботи Назара мали український дух, на малюнках зображав калину, тризуб чи козаків. У Києві приїхав без дозволу батьків. Був застрелений за 2 години по приїзді на майдан 19 лютого пострілом в спину. Єдиний син в батьків.

Сашко Храпаченко
27 років

Місто Рівне. Захоплювався туризмом, полюбляв мандрівки, гори, займався скелелазінням, театральний режисер. Загинув від кулі снайпера 20 лютого 2014 року

Олексій Братушко
42 роки

Місто Суми. Працював перевізником. Учасник «Помаранчевої революції». На Майдан приїздив від грудня 2013 р. Востаннє вихав 19 лютого. Загинув на вул. Інститутській в Києві від кулі снайпера, яка пробила і металевий щит, і бронезилет. Залишив батьків, дружину, доньку і сина, якому було лише 8 днів. Похований у Сумах.

Роман Гурик
19 років

Місто Івано-Франківськ. Студент 2 курсу філософського факультету ПНУ імені Василя Стефаника. Останній статус в соцмережах "зараз або ніколи. всі на грушевського. на смерть." Смертельну кулю у спину від постріла снайпера отримав 20 лютого.

Володимир Топій
57 років

Село Вишня, Львівської області. Якого шукали з 18 лютого. Його тіло знайшов син у Будинку Профспілок. Зробили експертизу, і підтвердили смерть цього героя. Володимир Петрович загинув під час пожежі 17-18 лютого у Будинку профспілок

За смерть у славі, безсмертний чин

Швець Віктор
56 років

Село Гатне, Києво-Святошинського району, Київської області. Колишній мільйонер, був уже на пенсії. Без батька залишилась дитина. 19 лютого отримав три вогнепальні поранення в черевну порожнину на Майдані. Швидка забрала Віктора Михайловича до лікарні, але він помер по дорозі.

Ігор Бачинський
30 років

Круглий сирота. У нього залишилась маленька дочка - Софія(3 роки). Після 20 лютого він телефонував сестрі та повідомив, що їх повинні бути відправити в польщу на лікування. Ігор отримав травми на майдані, лікувався, але потім помер 25 лютого. Але в документах про смерть вказана причина смерті не кримінального характеру.

РоманТочин
44 роки

Місто Ходорів, Жидачівський район, Львівська область. Член партії ВО «Свобода». Батько двох дітей. Приїхав 1 грудня на Серомайдан, після побиття студентів силовиками. Його сотня охороняла першу барикаду на Інститутській вулиці у місті Києві. Загинув у наслідок події 20 лютого 2014 року. Вогнепальне поранення в голову. Тіло ідентифіковане в готелі Україна.

Михайло Костишин
42 роки

Село Нижній Струтин, Івано-Франківської області. Михайло був на Майдані відразу після побиття студентів. Сам також був жорстоко побитий. 27 січня його, пораненого. Він прожив в лікарні майже місяць, але травми виявились несумісними з життям. Помер 28 лютого. Коли тіло Михайла привезли додому, не витримало серце 94 річного дідуся Михайла і він так помер, який був босяком УПА.

Євген Котляр
33 роки

Місто Харків. Альпініст, активіст екологічної організації «Зелений фронт», захисник парку Горького. Був на Майдані від початку грудня з кількадевніми перервами. Помер від чисельних кульових поранень, одна влучила в сонну артерію. 20 лютого 2014

Богдан Калиняк
52 роки

Місто Коломия, Івано-Франківської області. Працював сплосарем, згодом відкрив власний магазин. Учасник «Помаранчевої революції». На Майдан приїздив упродовж 2 місяців. У січні під час протистоянь на вул. Грушевського потрапив під струмінь водомету, внаслідок чого розвинулася хвороба. Помер у госпіталі 28 січня. Залишив дружину, доньку, сина і маленьку онуку.

Андрій Черненко
35 років

Село Слобо-Петрівка, Гребінківського району, Полтавська область. У 2008-2012 роках працював разом з дружиною у посольстві України в Нідерландах. Загинув 18 лютого від кулі снайпера. Був доставлений з Будинку профспілок до 17 лікарні з проникаючим вогнепальним пораненням. Без батька залишилась семимісячна дитина.

Віктор Хом'як
55 років

Село Голішів, Волинської області. Працював охоронцем у приватного підприємця та господарював. Його тіло знайшли 27 січня повішеним на металевій конструкції «єлінки» на Майдані Незалежності у Києві. Міліція назвала випадок самогубством, але рідні і люди, які знали його спростовують це. Залишив стареньку матір і доньку.

Віктор Прохорчук
38 років

Місто Володарськ-Волинський, Житомирської області. Перебував на Майдані від самого початку. Останній раз навідався до рідних у грудні 2013 року. Зник у Києві 18 лютого 2014 року. Білці з його сотні відшукали свого побратима через тиждень у морзі. Тіло загиблого виявили у дворах Хрещатика, куди воно було викинуте з перерізанним горлом. У героя залишилась дружина Наталія та двох дітей – Андрій (14 років), Сергій (5 років).

Сашко Капінос
29 роки

село Дунаїв, Кременецький район, Тернопільська область. Громадський активіст активіст, член ВО «Свобода». Під час сутичок на Грушевського 18 лютого в нього влучили гранатою, пробіли артерію, помер в лікарні 19 лютого.

За смерть у славі, безсмертний чин

Олександр Царьок
55 років

Місто Конотоп, Сумської області.
У нього залишилося п'ятеро дітей.
Помер від вогнепального поранення в голову 20 лютого 2014 року

Сергій Байдовський
24 роки

Нововолинськ, Волинська область. Працівник магістральних нафтопроводів «Дружба» в Дрогобичі. Остання послання в соцмережах «Нація, яка не готова посилати синів на смерть, не вижить!» Загинув від вогнепального поранення на Майдані у Києві 20 лютого.

Микола Дзявувський
56 років

Місто Шепетівка, Хмельницької області. Громадський активіст, вчитель географії та біології, помічник-консультант народного депутата України. Керівник Шепетівської міської громадської організації «Шепетівська спілка підприємців». Загинув у Києві на вулиці Інститутській від пострілу в серце 20 лютого 2014 року.

Юрій Пасхалін
30 років

Село Носачів, Черкаської області. Був і вихованцем Школи олімпійського резерву в Харкові, займався штангою. В останні роки проживав у Києві, працював на приватному підприємстві коїрником. 19 лютого отримав три вогнепальні поранення в спину

Ігор Пехенько
43 роки

Місто Вишгород, Київська область. Працював у Київському зоопарку, цирку, в театрі. Ігор 30 листопада був на Майдані. Під час сучасок його побили. Довго лікувався. І вже 17 лютого знову був у епіцентрі події.
Загинув 20 лютого біля Будинку профспілок від кулі снайпера. Остріли тричі. Останній постріл у шию виявився смертельним

Віталій Коцюба
32 роки

Село Вороблячин, Яворівський район, Львівська область. Залишив молоду дружину та двох дітей. Загинув 20 лютого 2014 року від вогнепального поранення.

Юрій Паращук
47 років

Тальне, Тальнівський район, Черкаська область. Юрій працював столяром у Харкові, був релігійною людиною та патріотом. Поїхав на Майдан, бо відчував, що це його місія від Бога. У Юрія залишилася мати, син, дружина і дві прийомні доньки. 20 лютого на Майдані Незалежності у Києві його збили снайперська куля. Снайпер поцілив йому в потилицю.

Іван Тарасюк
21 рік

Смт Олика, Волинська область. Навчався в медичному коледжі, грав на першість району за футбольну команду. Останнє послання в соцмережах "Тільки червоно-чорний прапор боротьби приведе нас під синьо-жовтий стяг свободи!!". Він був єдиною дитиною своїх батьків. 20 лютого 2014 року загинув на Майдані від вогнепального поранення, коли відтгував поранених

Василь Прохорський
33 роки

Село Щуча Гребля, Бахмацького району, Чернігівської області. Працював у Києві електриком на підприємстві з ремонту торговельного обладнання. А до цього — у міліції, у приватній фірмі охоронцем. Останній статус в соцмережі «Рабів до раю не лускають». Загинув 18 лютого допомагаючи медикам від кулі снайпера у потилицю, яка пройшла на випліт.

Роман Сенік
45 років

Село Наконечне Друге, Львівської області. Служив миротворцем сил ООН під час війни в Югославії, був прапороносцем, отримав бойові нагороди. Працював на автозаводі. 22 січня під час протистояння з силовиками на вул. Грушевського отримав важке поранення плеча бронебійною кулею. Куля застрягла в легені. Помер у лікарні від значної втрати крові. Похований у рідному селі. Залишив дружину і стареньку матір.

За смерть у славі, безсмертний чин

	<p>Володимир Чаплінський 44 роки</p> <p>Місто Обухів, Київська область.</p> <p>Залишив жінку і 2 дітей, син та мала донька. Поліг на Майдані від кулі снайпера, кульове поранення шиї 20 лютого</p>		<p>Іван Пантелєєв 32 роки</p> <p>Місто Краматорськ. Поет, рок-музикант, соліст групи «Небо Мінуса».</p> <p>Останнім часом жив у с. Дмитрівка, де доглядав 90-літню бабуся. На Майдані пробув близько двох місяців. Належав до першої сотні самооборони, мав псевдо «Кремчан». Загинув 20 лютого біля готелю «Україна» на вул. Інститутській — отримав сім вогнепальних поранень. Залишив маму і сестру.</p>
	<p>Дмитро Пагор 21 рік</p> <p>Село Хропотова, Хмельницької області. Студент Кам'янець-Подільського аграрно-технічного університету (заочно).</p> <p>Працював на автомобілі. Учасник мирного протесту біля будівлі СБУ в Хмельницькому. Загинув внаслідок вогнепального поранення в голову. Під час стрілянини з боку СБУ прикриваючи від кулі дівчину. Залишив батьків і брата.</p>		<p>Іван Бльок (Тур) 40 років</p> <p>Місто Городок, Львівська область.</p> <p>Приватний підприємець. Без батька залишилися донечка і маленький син. Приїхав на Майдан 19 лютого 2014 року. 20 лютого на Інститутській він загинув від кулі</p>
	<p>Ігор Сердюк 44 роки</p> <p>Кременчук, Полтавська область.</p> <p>Приватний підприємець. До Києва їздив з перших днів протестів, був знаменосцем 9 сотні. Майже два місяці пробув на Майдані, повертався тільки час від часу додому, щоб побачитися з дружиною та донькою. Загинув 18 лютого. Ігорю вистріляли з обрізів в обличчя хтось з беркутівців чи тітушок, коли він будував барикади</p>		<p>Сергій Шаповал 45 років</p> <p>Місто Київ. Активіст Самооборони Майдану. Його тіло було знайдено в Будинку офіцерів 18 лютого</p>
	<p>Іван Городнюк 29 років</p> <p>Місто Березань, Рівненська область.</p> <p>Був керівником танцювального колективу. Помер через хворобу, яку отримав на Майдані (19 лютого Іван повернувся додому з Майдану, адже під час останнього штурму беркутівцями його облили водою з водометів і побили). Вночі 20 лютого серце молодого чоловіка не витримало і зупинилося.</p>		<p>Людмила Шеремет 70 років</p> <p>Місто Хмельницьк. Лікар-анестезіолог. Громадська активістка. Померла 22 лютого у Хмельницькій міській лікарні внаслідок важкого поранення в голову, отриманого 19 лютого під час акції протесту біля обласного управління СБУ в Хмельницькому. Залишила чоловіка, доньку і онука.</p>

Захаров Волод. – 57 р.
Чернець Віктор
Павлюк Володимир
Тур Іван
Наконечний Іван
Бура Ольга
Аксенин Василь
Машков Максим
Семисюк Микола
Жаповалий Андрій

Нечипорук Юрій
Курач Анатолій
Хунтсаар Артур
Грабовський Ярослав
Балюк Олександр
Болинський Ігор
Костишин Михайло
Слободян Тарас
Шеремет Василь
Ворона В'ячеслав

Кожний нарід гордиться своєю шляхтою, тільки один український відмежується насилу від того вінка людських окрас, начеб це була марнота - мати визначних предків і почувати в собі шляхетську кров. Я не скажу, щоби з того робити в життю якесь головне питання, ста-

вити шляхетство понад інші духовні вартости, чи придбані працею й наукою, відділяючися від працюючої, нижчої верстви, як це було колись, Але щоби вже так уступати владі мужицтва, що і без того творити нас найсильніший елемент, мені здається, що це є не слушно й на майбутнє не здорово. Будь-що-будь, повинні ми й над тим застановитися, чи не було б добре плекати, як ціню силу, шляхетство, не тільки дуіілі, але й імені, тобто підтримувати невміручість пам'яті тих предків, що надали своїми геройськими вчинками, славу й бдеск своєму імені.

Ольга Кобилянська.
Через кладку.

БРАТИ ЗИЗАНІЙ-ТУСТАНОВСЬКІ – ГАЛИЦЬКІ ПРОСВІТИТЕЛІ XVI-XVII СТ.

Безперечно, одними із найбільш значущих світочів епохи відродження в Галичині можна вважати братів Зизаній-Тустановських.

Завдяки Європейській Реформації у православній церкві України в XVI-XVII ст. постало питання про необхідність змін, які значно інспірувалися впливами гуситів, лютеранців, кальвіністів, унітаріїв та ін. Їх діяльність привела до того, що в українській релігійній літературі XVI-XVII ст. реформаційні ідеї набули значного поширення [7].

Ці два вчені галицькі мужі були членами Львівського Ставропігійського братства, зробили значний внесок у розвиток прогресивної наукової думки.

Зокрема, Лаврентій Зизаній – був перекладачем, письменником, богословом, церковним діячем. Він викладав церковнослов'янську і грецьку мову у Львівській, а, відтак, Берестейській і Віленській братських школах. Був дидакалом (учителем) у родині Богдана Івановича Соломирецького і князя Олександра Костянтиновича Острозького, священником в м. Корець, що на Рівненщині [2,3].

Щодо письменницької діяльності, то він уклав староукраїнською мовою «Катехизис» (вид. 1627р.), де критикував протестантизм і католицизм. Значущими є ще дві його праці. Одна з них – «Лексис» – перший український словник для шкільництва, де реєстр організований за диференційним принципом (подаються тільки ті церковнослов'янські слова,

що відмінні від українських формою чи змістом). Ця праця містить 1061 вокабулу. «Лексис» Зизанія став основою і наріжним каменем для словника Памви Беринди. Окрім цього, він написав і видав «Граматику словенську», що стала першим систематизованим підручником церковнослов'янської мови. Обидві праці Лаврентія Зизанія були видані у Вільно у 1596 році [2,5].

Стефан Зизаній, Кукіль – брат Лаврентія – педагог, церковний діяч, полеміст. Прізвище (а скоріше прізвисько) Кукіль (що є українським перекладом грецького Зизаній) було дано йому у церковних колах за його власні антикатолицькі погляди [7].

Працював Стефан Зизаній у Львівській та Віленській братських школах та був їх ректором. Найбільш відомі є дві його праці: «Малий Катихизис», (вид. 1595р. у Вільно), що не дійшов до наших часів і «Казання святого Кирила про антихриста і його знаки, з поширенням науки проти різної ереси», що видано у Вільно на українській і польській мові та невидана праця «Захист православ'я від папізму» (Синодальна рукопись № 274). Вся його творчість пронизана реформаційними ідеями. Він, зокрема, відстоював принцип соборності котрий передбачав вибірковість кліру віруючими мирянами і контроль за його діяльністю. На відмінну від православного і католицького розуміння сутності і співвідношення трьох божественних іпостасій, Зизаній вважав їх не тільки рівними, а і окремими [4].

Звичайно, постає питання звідки ж походять ці західноукраїнські світочі. Всі існуючі дані свідчать за походження їх з Галичини. Існує три версії. Одна з них – стверджує, що вони походять з с. Тустань,

що поблизу Галича, інша – з с.Тустановичі, що поблизу Дрогобича. Третя версія – с.Потелич Жовківського району сьогодні.

Слід зазначити, що в силу останнього походження вони мали б писатися Зизанії-Потелицькі. Відсільне чи родове шляхетне Тустановські засвідчує згідно законів логіки про походження їх з с.Тустановичі, що на Дрогобиччині, Львівського воєводства.

Цьому дійсно є підтвердження. Так, з листа кричевського старости Богдана Соломирецького і його дружини до Львівського Ставропігійського братства від 1 вересня 1600р., які писали, що педагог їх сина Л.Зизаній до Львова «к отечеству своему и родителям путешествует» [1].

Крім цього, протоігумен Манявського скиту чернець Леонтій у листі до Львівського міщанина Миколи Золотарука, в якому сповіщає, що Л.Зизаній «со Львова малжонку маєт и сам с тех краєв єсть»[3].

Зв'язок Тустані Галицької і с.Тустановичі на Дрогобиччині знаходить своє підтвердження у грамоті польської королеви Ядвіги за 1387рік, котрою вона дарує село Тустановичі і монастир Борислав двом братам Галицьким боярам Юркові і Ананію Доброславичам, котрі взяли собі прізвище Тустановські [6].

Наведені факти підтверджують походження Лаврентія та Стефана Зизанія з с.Тустановичі, що на Дрогобиччині.

Хотілося б більше зупинитися на філософському вченню Стефана Зизанія. Намагаючись знайти відповіді на питання як зберегти віру та духовність народу висував та обґрунтовував різні ідеї, які будили релігійну свідомість людей, спрямовували їх до духовного відродження. Основою його релігійно-філософських творів, пройнятих реформаційними настроями українського народу стало положення про боротьбу Христа і Антихриста, істини та неправди, заклик повернутися до ранньохристиянських ідеалів та надія на Другий Прихід Христа. Також він ак-

тивно боровся за свободу совісті, вимагав відокремлення церкви від держави. Мислитель вважав, що лише словом і власним прикладом можна переконати людей; навіть найменше насилля над совістю неприпустиме [7].

Енциклопедичність знань Стефана Зизанія засвідчують його космологічні погляди. Він, як і Джордано Бруно засвідчував існування інших, позаземних цивілізацій. Він запровадив правомочність існування Раю, Царства Божого, Аду і Пекла, як раціонального та ірраціонального в бутті людини. Він вказував на взаємозв'язок космічного устрою і соціуму з вченням про розуміння і культуру [7].

Таким чином, Лаврентій та Стефан Зизанії-Тустановські, вихідці з Галичини, зробили внесок у розвиток української філології та філософської думки. Останні були прогресивними і значущими для духовного розвитку і процвітання української нації у XVI-XVIIст.

Список літератури

1. Акты, относящиеся к истории Западной России, собранные и изданные археографическою комиссиею, т.IV,СПб., 1851, стор.241
2. Возняк М. Граматика Лаврентія Зизанія з 1596р. //ЗНТШ.–1911.–Т.102.–кн. 1
3. Голубев С. Киевский митрополит Петр Могила и его сподвижники, т II,К.,1898, Приложения, стор.33
4. Грушевський М. З історії релігійної думки на Україні.–К.,1992,С.158
5. Німчук В.В. Мовознавство в Україні в XIV-XVIIст.– К.1985.
6. *Matricularum Regni Poloniae Summaria*. р.IV.V.3 Warsoviac, 1915, Suppi. 323,300
7. Старовойт О.М. релігійне вільнодумство, як умова культурно національного відродження в Україні кінця XVI початку XVIIст. (Стефан Зизаній).–дис. канд.філософ.наук.– Львів, 1996.– 208с.

РІД БУЧАЦЬКИХ ГЕРБУ «АБДАНК» (стислий опис 775-річної шляхетської родини)

Бучацькі та Язловецькі (вони ж Бучацькі – М.Б.) гербу Габданк, виводяться з Бучача на Галицькій землі. Користувалися гербом Абданк з тією різницею, що над шоломом розміщали 5 страусових пір'їн, серед яких Габданк як печатъ Бучацького Давида (Язловецького) була відома з кінця (AGZ VII) з середини XIII століття – 1240 р. (О. Бучацький*).

Несецький же стверджує, що над шоломом розміщалась половина золотого лева, що тримав у лапах Абданк.

Северин Уруський у книзі «Геральдика польської шляхти». - Бельсько Біла: 2004р., у першому абзаці «Бучацькі гербу Абданк». Крім вищевказаного, згадує про це один варіант герба Бучацьких, - «на шоломі в короні половина золотого лева, що тримав в лапах Абданк, але також носили 5 павиних пер.»

У книзі Т.Поляка «Замки на кресах (Білорусія, Литва, Україна): на стор. 167 є опис замку в Бучачах де записано «... з 1372р. походить згадка про замок, що належить Бучацьким».

Литовська «Хроніка Нарбута» згадує, що Гаштокі, коли видержавлював Км'янець Подільський, прийнявши католицьку віру оженився з Бучацькою. Подібно вона була дочкою Михайла з Бучача, який у 1379 році побудував у Бучачі святиню (Церкву) і обдарував її щедро (AGZ V).

Він же Михайло Абданець (Бучацький) дідич (староста) Бучача, отримує підтвер-

дження від короля Владислава Ягайла 1368р. Кайданів в Теробовельському (M 85 f. 269) повіті. Дідичі Бучача Михайло і Теодор, сини вищезгаданого Михайла, після смерті батька виробили новий документ про те, що ця церква була наново відбудована і значним приданим обдарована. (AGZ V).

Вони, то разом з другим братом Михайлом (щоб відрізнити від першого називали Мужилом) після смерті Великого Князя Литовського Вітовта у 1480 році зайняли Кам'янець, Смотрич, Червоноград (не змішувати із шахтарським Червоноградом) і Скалу, набираючи з них військові формування. Михайло та його потомство писалися з Бучача, Підгайців та Литвинова. Михайло Мужило з Бучача, а Теодорій раз з Бучача (Бучацький) інший раз з Язловця, а його потомство називалося Бучацький-Язловецький, Бучацький- Монастирський.

Михайло Бучацький в 1414 році був Галицьким старостою, в 1434 - суддею, пізніше каштеляном Галицьким, а в 1437 р. став Подільським воєводою. Був він і старостою в Перемишлі.

Він разом з братами зайняв Кам'янець, і, не зважаючи на приказ королівського повноваженого Свідригайла, якого узяв у полон разом з послом короля Тарлом, не віддав Кам'янця, і цим рішенням утримав Поділля для держави.

В 1434 р. звільнив з тюрми князя Федька Несвіцького, куди його посадив Свідригайло, і цим князя перетягнув на сторону молодого короля Владислава. Загинув Михайло у бою з татарами в 1438р. (Длугош)...

За дружиною взяв Підгайці, а в 1437 р. купив Чесибіси звідки писалися його сини. (AGZ XII 232).

* Омелян Бучацький, Сідней, Австралія, лист від 16.02.1995 р.

З Єлисавети Княгиницькою з Підгайців, сестрою Івана Каштеляна Галицького (AGZ XII 611) мав дочку Катерину та синів Івана, Миколу, Петра, Якова та Михайла.

В 1444 р. їх стрийки Теодор (Федір) і Мужило і вуйко Іван з Княгинич, доручили Іванові Теревовлянському старості опіку над неповнолітніми братами Миколою, Петром, та Яковом. Коли виростуть дотриматись правдивого поділу маєтків (AGZ XII).

В 1445р Іван взяв опіку над своїми братами, яку до цього часу виконував їх стрий Михайло Мужило. В цих актах не згадується про Михайла, однак, що він існував, підтверджують багаточисленні спогади в Галицьких актах, між іншим у справі, яку проводив у 1442р. з матір'ю своєю Єлисаветою, дружиною воєводи Подільського.(AGZ XII).

Подібно загинув у 1450 році під час нещасливої сутички у Молдовії, керуючи там одним із загонів.(Длугош). Один раз в 1443р. Михайло названий каштеляном Чесобіським. (AGZ XII).

Іван дідич Литвинова і Дибла, які він купив у Мужили Бучацького в 1453р. (AGZ XII), вже в 1434 р. був старостою Теревовлянським, жонатий з Ядвігою з Бережан.(AGZ XIV 3117), лишив сина Івана і дочку Ану над якими справували опіку 1457р. стрий Микола (AGZ XV f.618) Іван разом з Іваном Скарбаком з Шараньчук, обдарував церкву в Литвинові у 1476 р., підтвердив дотримуючись записам свого батька Івана, старости Теревовлянського. (AGZ II)

Ганна 1405 р дружина Дерослава з Новнова, Белзького каштеляна, фундуєчи каплицю у львівській катедрі, у записі цього акту повідомляє, що є дочкою Івана і внучкою Михайла, воєводи Подільського, що її батько був найстаршим братом Якова, сучасного Подільського Воєводи, і Петра, що лишив дочок Ганну і Зузанну (AGZ VII).

Микола та Петро писалися з Бучача або з Чесибісів, багато про них згадується в Галицьких Актах з ХУ віку. Петро мав у державі (оренді) Грушко (власність короля) 1454 (AGZ XII). Донька Зузанна вийшла заміж за Станіслава Шафраньця з Піскової Скали та померла молодою у 1501 році, про що свідчить її пам'ятник у Сулошовій, друга його дочка Ганна була дружиною Станіслава Спінка з Бонткова і жила ще в 1530 році.

Яків, що писався з Підгаєць, в 1472 році Галицький каштелян, в 1486р Подільський воєвода, на кінець воєвода Руський, не жив у 1501р. (помер), був він і старостою Холмським. З Ганною зі Силяви залишили трьох синів: Івана Андрія (або Івана Старшого), Івана Фелікса (або Івана Молодшого) та Якова і дочку Катерину. Яків, воєвода Подільський разом з Іваном Скарбком підтвердив Формацію (опіку) над костелом в Підгайцях, що започаткував його батько Михайло, воєвода Подільський та староста Перемишля.. Підписалися під цим Актом три його сини: Іван старшин, Іван Молодший та Яків з Підгаєць. (AGZ II).

В 1503 р. обидва Івани Стають придворними Короля, а Яків його секретарем (Тека Пав.). Ці три брати отримують в 1508 р. від короля Олександра Ягеллона право підлеглості міста та маєтності Литвинів на землі Галицькій (М.23 f.449).

Іван Андрій (Івн старший) отримав в 1497р. у довічне володіння Монастирчани, Хотків та інш. (М.16. f. 66). В 1503р. та 1504 р. одержав королівський дозвіл на купівлю Равського Старства від Немигловського, і в 1504 р. є підчашим коронним. В 1505 році разом з братом Іваном Феліксом (молодшим), що був крайчим Коронним здійснив розділення володінь (М 21. f.318). в 1507 році вибирається Равським старостою. В 1508 р. записав свої маєтності дружині Ядвізі де Лукопіль? (М.23 f.447).

Іван Фелікс, Коронний крайчий, 1507р. отримав у довічне володіння села Черніхів та Підбужо (земля Перемишльська) і разом з братом Яковом отримав Литвинів (М.15 Ф.222) (21Ф 186).

У 1500 році виступає у різних процесах у Львові: Зузана з Войцехович, вдова Івана, воєводи з Підгаєць. Можна думати, що цей Іван, пішов на війну давно після Буковинської поразки, не вертався і вважався померлим, а повернувшись став коронним крайчим і поділив маєтності з братом у 1505р.

Королівський секретар (СУСр.) Яків у 1500р., став у 1507 єпископом Кам'янецьким, після брата взяв Равське Староство, (ст. 207), котре з королівського розпорядження передав у 1510р. Роздільовському. В 1518р стає єпископом Холмським, у 1538р став єпископом Плоцьким. Помер у 1541р. Сестра цих трьох братів Катерина, остання з її вітки панів на Бучаччині, вийшла за Івана Творовського і їхні потомки називалися Бучацькі-Творовські, а навіть часто називалися Бучацькими (М 67 f.248, 1545р).

Т. Поляк (там же) на стор. 177-179 «Кам'янець-Подільський замок». «...фундатором чергової вежі, названої «Колпак», був єпископ Кам'янецький Яків Бучацький.» В 1507 році на вежі «Колпак» був герб Абданк, зверху єпископська шапка, по боках стрічка, жезл і куля.

Бучацькі - Язловецькі-Монастирські

Теодор Бучацький, брат Михайла воєводи Подільського, (від Язловця називався Язловецьким) разом з братом Михайлом Мужилою одержав рішучу перемогу над воєводою Молдовським Олександром, коли той в 1431 р. напав на поділля.

У 1433р.напали на нього з великою перевагою сил війська князя Федька Невіцького, був полонений. Викупив його Свідригайло.

У 1450р. бере участь у нещасливій Молдавській виправі, коли загинув його племінник Михайло Бучацький, будучи

командиром Одного з відділів Теодора (Федора) Бучацького.

У 1452р. з його вини (Теодора Бучацького) татари зайняли замок Рів на Поділлі, бо занедбали передньої сторожі на стінах, до чого були зобов'язані. (Історик Длугош)...

Великий князь Вітовт 1424р. дарує йому Попівець, Літачу, Хмельову та Уменець в повіті Червоноградським, що підтвердив король Владислав Ягайло в 1428р. (stad. Syn. ged. 252)

У 1437 р. був Червоноградським старостою, 1440 - Кам'янецьким старостою.

Т. Поляк (там же) стор. 176. Опис Язловця: перед 1448 р. Теодор Бучацький-Язловецький збільшив замок в західному напрямку з п'ятикутною будовою, оточеною мурами, а в 1550-1556 рр. зозбудував його, як сторожеву твердиню, Юрій Язловецький, пізніший гетьман великий коронний, про що свідчить напис над брамою.

У 1448 р. розбудував княжий замок в Язлівці, яке тоді в документах користувалось Магдебурським правом.

У 1456 р. кам'янецьке староство отримав його син Варфоломій, далі його син Михайло.

У 1463р. подільські рицарі подарували по 1 волові з кожного лану і 1 хлопа щоб з його рук викупити замок кам'янецький (Длугош).

1442р. Михайло є каштеляном Кам'янецьким. Забезпечує посаг дружині Катерині, дочці Крчона з Мартинова на Монастирских, Доброводі, Язловці іТ.п.(AGZ. XII). Помер у 1456 р. Староство кам'янецьке преходить до його синів.

Двоє з них Михайло та Іван з Бучача дідичі Язловця, підтвердили і збагатили 1467 р. оздобу Язловецького костела, котре їх батько здійснив у 1436р. (AGZ. II)

Крім вищезгаданих мав ще Теодор третього сина найстаршого Варфоломія і три доньки: Ганну - дружину Менжика Прухницького, Єлизавету замужем за

Станіславом з Ходороставу, після якого дідичить Дзвіногород і після його (Станіслава) смерті виходить заміж за Юрія Ганду з Бартодій, втретє - за Івана Масловського, і третя донька Меланія вишла заміж у 1472р. за Гневка (у 1469 р. її називали дружиною Гунцера).

У 1466 р. Михайло та Іван з Бучача дарують сестрі Єлизаветі, вдові по Станіславі Ходоровським 100 марок. Вона на той час була дружиною Юрія з Бартодій (АС7. XII).

Він (Юрій) з Бартодій в акті оздоблення костела в Язловці названий з Жмигорода, коли повинно бути із Дзвіногорода.

У 1470 р. Ганна, дружина Менжика Кам'янецького і Єлизавета, дружина Івана Масловського, дочка Теодора з Язловця, каштеляна Кам'янецького, свій спадок по тітці Ядвізі з Мартинова відступають Коле з Далеюва. Сестра їх Меланія, дружина Гневка відступила той же спадок у 1472р..(AGZ. XIII)

Варфоломій з Язлівця, у 1456р. староста Кам'янецький загинув у цьому ж році в боротьбі з татарами(Длугош).

Михайло в 1464р. староста червоноградський, в 1468р. тримав це староство із братом Іваном, з яким у 1468р. проводить розділ маєтків. Михайло бере староство Червоноградське,

Язловець, Серет, Сіповці і т.ін.; Іван Монастирська, Ляцке, Переволоке, Черлене і ін. (AGZ. XII). Михайло жонатий на Ядвізі з Ходчав 1509р. забезпечив їй посаг. (М 23. f. 697). Був він у 1493р. стольником а потім підкоморним Галицьким, не жив у 1511р. Його то напевно сином був Теодор, оскільки писався з Язлівця. З Катерини Колянки з Далеюва 2-о v Миколайової Сенявській залишив сина Юрія, в 1540р. старосту кам'янецького (М 35 f. 475 і 65 f. 261). Юрій помер не залишив потомства, а сестра його Ганна була за Юрієм Давидовським у 1950 р. (Wуг. Lub. 9).

Іван Бучацький на Монастирських, звідти часто писався Бучацьким Монас-

тирським забезпечив у 1472р. посаг своїй жінці, Варварі Олеській (AGZ. XII і XV f.133). Його то сином мусів бути Микола Монастирський, батько Юрія, Гетьмана Великого Коронного.

Микола, власник кількох десятків сіл на Подоллі (Zr.Dz.XIX), став у 15543р. каштеляном Каменецьким. В наступному році був власником Язлівця, який нпродбав від Сенявського і в акті, в якому йому певну суму призначає, відмічено, що має сина Юрія (М.66 f.201). Ганна дочка каштеляна за Бжескім Цьолкем, мама хорунжого надворного. (Wуг. Lub.75 f. 195 і 9 f. 1004).

Юрій Монастирський з Язлівця син Миколи Кам'янецького каштеляна, забезпечив посаг своїй дружині Єлизаветі Тарловній у 1546р. (М. 70 f. 313 і 317). Ще раз Юрій названий Монастирським в номінації на старосту Кам'янецького, котрим став у 1547р; відтоді називається Язловецьким. Юрій яко ротмістр королівський, вже в 1528р.розбив під Кам'янцем татарів, а в наступному році кілька їх полків під Очаковом розпорошив. З Тарновським воював під Обертином. Належав до комісії, що розграничувала Україну від Туреччини і два рази справовав посольство від Сігізмунда Августа до двох цісарів турецьких. Татарів кілька разів громив так, що за його гетьманства земель Руських пустошити не сміли. Як вище писали ми, він став у 1547 р. старостою Кам'янецьким, в 1548р. є старостою Червоноградським, в 1548 р. отримав правом ленним Шерженівці (М.86 f. 415). В 1556р. Сігізмунд Август підтвердив йому надання різних земель його предкам від королів і великих князів доконаних. (М. 87 f. 388). У 1564 році будучи вже каштеляном Кам'янецьким, заставив Мартинів Зборовському (М.96 f. 316). 1565 р. отримав пенсії 400 флорентів із староства Гродецького, а в 1566 р. Острів і Демерків (М. 100 f. 40 і 206). В цьому останньому році отримав консенс королівський на викуп староства Любачівського з рук сукцесорів Мишковського

і одночасно надання цього ж староства. В 1567р. мав стати воєводою Подільським, а в 1569р. став воєводою Руським і Гетьманом Польовим Коронним.

Так голосить номінація, два акти з 1570р. і 1571 р, і конституція з 1573р, по-мимо, що взяв булаву після Сенявського, Гетьмана Великого Коронного (М. 108 f.345 і 109 f. 506; V.L.). У 1574 р. допіру виступає з титулом Гетьмана Великого (М. 111 f.62). Чи отримав номінацію на цю посаду невідомо. Раз названий є «міністратором» Військ Коронних (Wyr. Lub.9). В 1571 р. староство Хмельницьке, котре утримував, було надано його синові Михайлові. Мав він і староство Снятинське. Був і охоронцем великим коронним, котрий то уряд взяв після нього Оборський в 1576р. Юрій помер в 1575р. З Тарловою залишив чотирьох синів Михайла, Миколу, Петра-Андрія, Єроніма, і доньок Єлизавету за Яковом Претфіцем, Катерину за Іваном Вольським з Підгаєць, Ганну за Мартином Чинрилою і Ядвігу за Андрієм Белзецьким ротмістром королівським. (Wyr. Lub. Z 1579 r. Ka 3, z 1538 r. Ks 47. M. 182 f. 532 і 184 f.1)

Т.Поляк (там же) на стор. 212 «Жванець. Замок», «... в 1469 році містечко було у володінні Михайла Бучацького. В цей же Жванецький замок набрав значення першої пограничної застави.

Михайло, в 1571р. староста Хмельницький, дідич Гусятина, жонатий з Катериною Сенявською, донькою Івана, яка в 1581р. половину Городка з селами прилеглими продала Потоцькому. Помер в 1583р. (М. 140 f. 138)

Микола, дідич Язловця у 1576 році одержав по батькові Снятинське староства. Будучи королівським придворним, у 1578р. отримав згоду щоб викупити червоноградське староствотвід орендаторів Андрія Язловецького.

У 1582 році стає королівським ротмістром (Zs. Gr.Czers.50 f. 465). Жонатий I-о v. З Катериною Гербуртівною, Львівською каштелянкою (Wyr.Luh.29

f.931). Був і старостою Сокальським у 1595р. коли він з другою дружиною Олександрою Тишкевичівною I-о v. кн. (княжна) Константинова Острозька, отримав згоду короля на отримання села Хороброва (М.139 f. 219). Помирає в 1595р. без потомків. Він побудував для ордену домініканів монастир і храм в Язлівці.

Петро Андрій був старостою Червоногородським, помер у 1581 р., а так по ньому як і після Михайла брали їх володіння брати і сестри, що лишилися живі (Wyr.Lub.29).

Єронім наймолодший з братів був Червоноградським старостою в 1595р., і сокальським старостою, а в 1605р. став воєводою Подільським. За нього було встановлено ярмарки в Косові (М. 150 f. 125). Помер 1607 р. не залишив потомства з Елеонорою княгинею Острозькою, каштелянкою Краківською. Вдова вийшла заміж за князя Івана Юрія Радзівілла.

Бучацькі Мужили.

Вищезгаданий Михайло Мужило, дідич на Бучачута Мужилові, брат Михайла Бучацького, Подільського воєводи та Теодора з з Бучача Язловецького, Камянецького каштеляна, так він писався і ціле його потмство з Бучача.

В 1436 р. одержав від короля Владислава Варненчика у заставу Снятинське та Коломийське староства за умовою реставрації твердинь що там знаходилися (Inw. Arch. Kor.)

У 1438 р. цей же Михайло гербу Габданк фундує парафіяльну святиню в Михальчу (AGZ V). У 1460 р. стає каштеляном у Камянці, а 1466 р. Подільським воєводою. З дружиною Катериною (AGZ XII f. 219, 247) мають синів: Михайла, Івана, Давида та дочок Катерину, дружину Андрія з Плішовець Фредри, воєводу подільського, Меланію за першим чоловіком Миколою Кмітою з Дубецька, з яким розвелася у 1441р.; другий її чоловік Станіслав Влодкович з Яричева (1461р), і третій чоловік Юрашик Фредерик, Львівський міщанин.

Ця Меланія, судячи з актів 1483 року, була дочкою першої жінки Михайла Ядвіги. В 1445р. Мужило з Бучача забезпечує посаг доньці Катерини, дружини Андрія Фредри (AGZ XII). В 1458р. разом з синами Михайлом та Давидом виставив обліг Княгиницькому (AGZ XII).

Михайло, син Мужили в 1464р. жениться з Софією з Коморова, дочкою Петра, графа на Лінтові і Ораві, і взяв за нею посагу 1500 флорентів Венгерських. Цю суму мужило забезпечив на Снятинському та Коломийському староствах (AGZ XII). Після брата Михайла був Снятинським Старостою 1471р.

Іван в 1452р. жениться з Варварою, вдовою по Миколі з Княгинич, за якою взяв 600 марок, які його батько Мужило забезпечив на кількох селах. Іван з Варварою не мали дітей і після його смерті вона виходить заміж за Станіслава Славського, а її посаг забезпечують брати померлого Івана Давид та Михайло (AGZ XII).

Давид з Бучача разом з батьком Мужило забезпечив у 1465р. посаг своєї жінки Беати з Опорова, дочки Миколи Брестського каштеляна на Бучачу та прилеглих селах. (AGZ XII).

В 1472р. стає стольником Кам'янецьким та по батькові старостою Коломийським. В 1474 р. стає Галицьким підкоморним.

В 1484р будучи вже Подільським воєводою, оздоблює храм у Білій (AGZ V). Залишив трьох синів: Михайла, Станіслава, та Івана; та дочок Беату за Прокопом Гоздським, Ганну за Іваном Сіненським з Голігір, та Катерину за Петром Олеським.

Ці сини в 1485 р. купили від Фредри Секмановці і Свайковці на Поділлі (М. 14. f. 169). Беата Гоздська. Ганна гологірська і дочка померлої Катерини: Ганна Гербутова і Ядвіга Кам'янецька володіли заставою в 1512р. староствами: Снятинським та Коломийським (М. 26. f. 116 і 20 . f. 18) У 1507 р. Беата Бучацька була за Юрієм Крупським.

Бучацькі- Творовські Бучацькі гербу Пілава

Творів у повіті хотинським є їхнім гніздом. В 1475 р. Іван з Творова у Вислиці посаг жінці Ганні (Zar. zs. Wisl. 1 f. 444). В 1504 р. виступають брати Іван і Петро Творовські (М.21 f. 20), з яких Іван перебрався на Поділля з підстолового Галицького став в 1519 р. каштеляном Кам'янецьким. В 1524 р. отримав дозвіл заміни села Уторопи в Коломийському повіті на місто (М, 38 f. 95) В 1543р. став воєводою Подільським. Відважний воїн, неодноразово громив татар. Помер в 1547р. похований в Бучачі. В 1526р. жонатий був з Гоздзкою (М. 38 f. 711), а потім взяв за жінку Катерину Бучацьку, доньку Якова, воєводи Руського, останню дідичку імені і фортуни Бучацьких. (М.67 f. 248). З тих пір потомство його Бучацькими-Творовськими, а навіть просто Бучацькими писались.

Воєвода залишив синів: Андрія жонатого з Катериною Сенявською, воєводичкою Руською, померлого безпотомства, перед 1569 р. та Івана. Цей останній помер перед 1557р, з Катериною з Баранова залишив двох синів: Івана Збожного і Миколу, а також доньки: Ганну за Станіславом Менжиком, Веату і Катерину жінки Станіслава Гольського (Wyr. Lub. 3, 4, 5, 9, 12 і 13; М.89 f. 329 і 99 f. 85).

Предками Беати Бучацької (XVI) - прабабці по батьківській лінії, українського гетьмана Пилипа Орлика, була родина Бучацьких магнатів гербу «Абданк» по лінії Михайла («Мужило») чи Бучацьких-Творовських гербу «Пілава».

Т. Поляк (там же) на стор. 193, «Підзамочок» тернопільської області «...збудований біля 1600 р. Іваном Бучацьким-Творовським гербу Пілава як допоміжна твердиня перед замком в Бучачу».

Іван (Бучацький) Збожний, жонатий з Ганною Відерліхівною, мав з нею синів: Прокопа і Олександра, які процесувались з Вольським 1610р. (Zar. Lub. 18 f. 1309).

Рафаїл син Прокопа.(Zap. Lub. 40 f. 979) і жінка його, Катерина Рейовна, отримали 1647р. дозвіл королівський на викуп від Потоцьких різних оренд (M. 189 f. 654) Друга жінка Рафаїла була Теофілія Ліщинська в 1663р.(Akta XV).

Микола, другий син Івана воеводи Подольського підкоморчий Каменецький, отримав у 1571р староство Барське, котре в 1588р. відступив. Був він дідичем Опатова, котрий в 1586р. набув. (M.132 f. 69 і 71) . Помер у 1595р.. З Ганною Магдалиною Радзівілівною (M. 108 f 421 Zap. Lub. 3 f. 24) залишив синів: Івана Христіана, що помер 1602р. і був похований в Бучачі.(Star.Mon.), Юрія і доньки: Софію, Теофілію, Катерину і Єлизавету (Wug. Lub. 33,34 і 54). Юрій продав різні маєтки Гольшкому в 1611р.(Zap. Lub. 19 f. 101). Жонатий І-о в. з Єлизаветою Падневською, каштелянкою Осьвенцімскою, що померла перед 1610р., 2-о з Софією з Шистовиць в 1620р. (Wol. IV f 108). Катерина в 1636 р. жінка Андрія Потоцького, каштеляна Камянецького, вийшла наступно за Сендзівоя граф Остророга, каштеляна Межирічського (M.176 f 120).

Петро Бучацький Творовський власник Кунева, в повіті Луцьким 1583р. (ZrDz. XIX). Мар'яна з Лозинських вдова після Дмитра Кірика, жінка Олександра Бучацького, процесувалася 1628р.з Вишневецькими (Wol.V f 339). Єронім Роман Бучацький Творовський підстольний і підстаростний Оршанський в роках 1669-1689. Іван (?) Підстольний і підстаротний Оршанський, підписав елекцію Івана III-го.

Степан Бучацький Творовський, син Олександра придбав у місті Пільзненським 1768р. Буховичі. По смерті беспотомства N. Бучацького Творовського власника маєтків Крупе і Бзіте маєток що після нього залишився одержав правом кадука 1774р. Рей, староста Новокорчинський (Kancel. 52 II f. 445).

Бучацькі гербу Тарак, прізвисько Мурза.

(Геральдика Татарських родин, Вільно-1929, стор. 73)

(Герб Тарак: на срібному полі накритий зеленим сукном стіл; на столі чорнильниця з пером; над короною рука тримає криву шаблю)

Одна з відомих родин, що були записані до хоругви Баринської, яка, як видно прибула з кримського ханства. Згідно Матвія Тугана-Барановського, Бучацькі є Дагестанського походження, а їх предком був Терек - емірза котрий у XV столітті прибув на литву. Бучацькі були дідичами частини Ловчиць у повіті Новоградським, що називалося Бобачівщицною. Її власникамив 1559 р. були: Ахмет син Хуромши і Щесний син Ромодана, потомки (внуки або правнуки) якогось бобача і їх треба уважати за початок вище згаданої родини.

Ахмет відомий з перепису 1565р., його син був Абдула, внуком - Захар, котрий у 1631 р. був власником частини ловчиць.

Відносно Щесного, то перепис Кердея відмічає його і його сина Ахмета, внука Алея і правнука Йосипа (Ісупа) королівського ротмістра. Їх потомками були: Казимир в 1717 р. був Ротмістром у легкому полку, Данило - ротмістр хоругви передньої сторони 1760р. і Іван Мурза Тарак Бучацький власник частини Ловчиць. Синами останнього були : Мустафа, хорунжий литовських військ у 1780р.; Захарій поручник народної кавалерії у 1782р., Йосип, ротмістр народної кавалерії у 1786р. та Ілько у 1786р. згаданий як власник маєтку Олександрова - Поравши у Підліссі.

Після Йосипа лишилося двох синів: Яків (нар. 1745р.) дідич частини маєтків Малашевичів, Лебедева, та Михалкова на Підліссі, суддя мировий Біяльський у 1820 р. посол на сейм Конгресового Королівства в 1822р., помер у 1835р., і Матвій. Дітьми Якова і Софії з Корицьких були: Йосиф жонатий з Уланівною, Ілько, Селім

і Кунегунда за Бернардом Кричинським. Ілько з дружиною Розалією з Халецьких мав дітей: Альберта, Ромуальда, Івана, Марію (за Степаном або Мустафою) Олександровичем, Феліцію і Евеліну. Альберт з дружиною Геленою Ебілівною лишили дітей: Івана, Ромуальда, Софію (за Степаном Івачиковим власником Біскуп'є (Єпископське) в землі Каліській) і Стефанією.

Ромуальд син Ілька, полковник, дідич Малашевич, з дружиною Ільясевичівни, мали дочок: Гелену, посаг якої, чоловікові Боданові Ахметовичу судді апеляційного суду у Вільнюсі, був Малашевичі та Євгенію. Ромуальд у шляхетстві у 1858р. мав герб Тарак.

Як син Ілька, генерал-майор, учасник війни російсько-японської (Порт-Артур) з першою дружиною Феліцією з Мурза-Мурзічів лишив дочку Софію, в першому заміжжі Романова Кухцінська, в другому - за Бернадським, ротмістром уланів польських; другий раз одружився з Євгенією Кричинською.

Генерал Іван мав у Вільнюському повіті маєток Лазники, котрий продав у 1921р. і купив нерухомість у Холмі. Селім, син Якова лишив синів : Якова, батька Нусі, котрий купив Вульку Костеневицьку, і Івана, що помер в 1857р. (перший переклав Ал-Коран польською мовою); Матвій з дружиною Розалією з Уланів, лишив сина Самуеля, якого потомство з дружини Феліціани з Сулькевичів - Адам і Олександр дістали права давнього шляхетства в Конгресовому Королівстві в 1856р.

Ілько у 1856р. власник Александрова-Поравши (див. вище) мав синів: Станіслава і Захапра, Останній, урядовий підлісничий, виводився з шляхти 1844р. і писався гербом Тарак.

Після Матвія (Олександра) власника Маковщини (Кальварійський район) лишилися діти: Ілько, Самуель і Розалія. Ілько володар Маковщини з дружиною Розалією мав сина Олександра, який

одружився двічі. Перша дружина - Єлизавета Ахматовичівна, за якою в посагу отримав Боровщину в повіті Кальварійському; другою дружиною була Феліція Уланівна; разом з матір'ю він брав активну участь у повстанні 1863р. засланий у Сибір, мати в дорозі на вигнання померла в тюрмі у Москві. Самуель - капітан московських військ на Кавказі володів маєтком Олександрово в Кальварійському повіті; за участь в повстанні 1863р. втратив пенсію, помер у 1865р., похований у Вінкшнупі; з дружиною Кунегунди Смольською лишив сина Матвія, урядника скарбу, жонатий на Єві Богдановичівні, з нею мав синів: Константина - капітан артилерії московських військ, Іван - магістр прав, оженився з вікторією з Івашкевичів, і Олександра, урядника на залізниці: Матвій і Михайло в 1926 р. селяни на Єувальщині (Польща).

Географія розселення роду Бучацьких в Україні та за її межами станом на 2013 рік.

У книзі М. І. Костомарів, Історичні твори. Автобіографія, 2-ге видання. – Київ: «Либідь», 1990р. С. 350

«...в XV столітті сьогоdnішній край Південно-Західної Русі був уже значно населений суцільно до самого моря; в південних його межах розлогі володіння знатних родів: Бучацьких, (Бучацьких) – Язловецьких, Синявських, Лянскоронських та ін. На цих родючих землях переважало хліборобство і тваринництво; здійснювалася постійна торгівля з Грецією і Сходом; ходили купецькі каравани в Київ».

Витяг із журналу Подільських Дворянських Депутатських Зборів, що відбувся 12-го квітня 1896 року. С. 183.

Родовідна книга ділиться на шість частин, у якій «...6) до шостої належать давні благородні дворянські роди (1111 ст. IX т.). Наказ №2068 від 26 березня 1845 року: Бучацькі, Олександр, Яків та Іван з синами: Климентієм і Діонісієм-Станіславом сини Івана, Федір з сина-

ми: Петро, Іван та Онуфрій син Степана, разом внуки Олександра правнуки Івана Казимірова.

З цього переліку синів родини Бучацьких впливає найбільш вірогідно, що родинний куц Свірзьких Бучацьких є продовженням родини Подільських Бучацьких, оскільки роки зрілого життя двох віток перекриваються 25-35 роками, а Перемишлянщина в ті часи відносилась до Тернопільщини.

У часописі «За вільну Україну» від 01.03.2005 р. С. 11

«Чи знаєте ви, що... – 1442 року на місці Одеси було українське місто Кочубей, передане тоді українському магнатові Федорові Бучацькому, який захистив його через суд від Русько-Литовської держави як свою власність, але 1480-го його захопили турки».

У книзі «Україна – козацька держава» розділ «Реєстр війська Запорозького Низового» від 1756 р. на стор. 180 подається Титарівський курінь отамана Івана Ковалівського, де під номером 100 зареєстрований козак Федір Бучацький.

Отож, найбільше скупчення представників родини Бучацьких знаходиться у селі Свірж Перемишлянського району Львівської області. Тут вдалось розшукати прадіда Бучацького Михайла Івановича приблизно 1860 р. н. Помер у 1939 р. похований у Свіржі.

Прадід мав 4-х братів: Григорія, Олексу, Івана, Миколу. Три останні переїхали в Америку. Він лишив 3-х синів.

Один з синів, дідусь – Бучацький Григорій Михайлович 1885 р. н. (у 1915 р. потрапив у царсько-московський полон, згодом утік з Сибіру (м. В'ятка) додому). Бабуся – Бучацька Катерина Іванівна (1888-1972 рр). Їхні діти: Бучацька Ганна Григорівна 1913 р. н. переїхала до Польщі. Там померла, залишила 3-х синів і доньку;

Мій батько – Бучацький Володимир Григорович (1911-1941рр). Член ОУН. За три дні перед війною в 1941 р. заарештований НКВД і на другий день в Перемиш-

лянській тюрмі (Львівської обл.) закатований. Залишив сина, Мирона, 1939 р. н.

Бучацький Михайло Григорович (1919-1943 рр). В жовтні 1940 р. мобілізований до Червоної Армії, служив у Нарофомінську. Після закатованого московськими окупантами, брата, Бучацького Володимира Григоровича, Михайла арештували в армії і відправили в концтабір в Нижній-Новгород. Звіти він утік, ще з одним арештантом Федчуком Василем з Волині. Обидва перейшли фронти червоний і німецький. Під Львовом Михайла схопили німці, звинуватили у московському шпигунстві і відправили в німецький концтабір. Він звернувся листом у Свірж і керівництво села сповістили довідкою про долю його старшого брата, закатованого Володимира, після чого Михайло отримав дозвіл повернутися додому, але він залишився в німецькій армії з метою «мститися москалям за брата Влодка» (дослівно з листа Михайла Бучацького). Пропав безвісти у січні 1943 р. у «Сталінградському котлі».

Бучацький Іван Григорович (1924-2002 рр). У 1944 р. був призваний до Червоної Армії і прослужив 4 роки. Помер у 2002 році, лишив 3-х синів: Михайла, Ярослава, Володимира і дочку Марію;

Бучацький Григорій Григорович (1925-1969 рр), похований у Свіржі, лишив сина Володимира;

Бучацький Богдан Григорович 1934 р. н. Живе у Львові на Вульках, с. Бережани, має доньок Марію і Ганну та сина Петра;

У Свіржі є ще 3 вітки Бучацьких, які відходять від прадіда Бучацького Михайла Івановича, яко його двоюрідні брати.

Друга вітка нащадків родини Бучацьких у селі Свірж: Бучацький Григорій Іванович (1886-1966 рр). Його діти: Михайло (1907-1975 рр), Катерина (1913-2007 рр), Марія (1924-невідомо), Іван (1919-1945 рр), Роман (1925-2009 рр) і Антін (1929 р. н., живе у Львові).

Отець Антон Бучацький народився в 1913 р. у селі Свіржі на Львівщині. Перша

Отець Антон Буцацький (1913 – 1987)

письмова згадка про це поселення датується 1427 роком. Відомо, що Свірж мав статус міста, а 22 вересня 1949 р. було проведено розмежування Свіржа на місто та село. В селі красується замок XIV ст.

Біля замку збереглася пам'ятка епохи Ренесансу – костел. Колись це була церква перебудована на костел. В даний час це є знову Церква Греко-Католицької громади.

Родина отця Буцацького була селянською, хліборобською. В сім'ї Івана та Марії Буцацьких було дванадцятьох дітей, і Антон був наймолодшим сином. -Отримати освіту йому вдалося тільки завдяки матеріальній допомозі трьох старших братів, що в 30-х роках виїхали на заробітки до Америки. Початкову школу Антон закінчив у Свіржі, а після закінчення гімназії навчався у Львівській Богословській Академії. У 1938 р. А. Буцацький був рукоположений Митрополитом Андреем Шептицьким на священика та скерований Львівською консисторією на парохію в село Помонята на Рогатинщині.

Дружина отця – Олена Кисілевська – походила зі священичої родини, її батько о. Петро Кисілевський був парохом в Отинії.

Отець Антон Буцацький у скорому часі здобув серед парохіян Помонят повагу та шану. Щонеділі церква була переповнена парохіянами, кожен старався почути змістовну проповідь отця, який вміло поєднував Божі настанови зі Святого Письма з історією українського народу, його діячами. Попри уроки катехизації, які о. Буцацький проводив у школі, він брав активну участь у культурно-просвітниць-

кій діяльності села. Крім музикальних здібностей, отець мав і здібності до мов – вільно спілкувався німецькою, латинською, звісно, що й польською мовами.

Львівський псевдособор поставив перед о. Антоном Буцацьким вибір: або московське православ'я, або сибірська каторга. Приклад високого патріотизму та самопожертви проявив священик о. Антон Буцацький і вибрав друге – до кінця був вірний присязі, даній перед Святим Престолом. На перших порах о. А. Буцацькому вдавалося благополучно уникати арешту, хоча каральні органи настирливо розшукували його. Були випадки, коли тільки Господнє чудо рятувало отця від арешту. Одного разу енкаведисти “прошили” сталевими дротами сіно в stodолі й так густо, що миша не могла б сховатися. Впевнившись, що тут “чисто”, сіли в хаті вечеряти. А він таки був схований у тому сіні.

Незважаючи на пильність енкаведистів, він у Помонятах таємно відправляв богослужіння. Правда, знайшовся “добродій”, що доніс на отця, й одного недільного дня 1949 р., коли отець розпочав Службу Божу, до церкви зайшли шестеро військових і наказали отцеві йти з ними, на що той відповів, що вони повинні покидати шапки і дочекатися закінчення Літургії. На диво, ті погодились. Проводжали о. А. Буцацького до залізничної станції “Помонята” всі мешканці села, серед них були й хлопці зі зброєю. Виникла думка звільнити отця, але повстанець Ярослав Чопик зупинив ентузіастів, адже розумів, що при такому скупченні людей були б жертви. Перші допити о. Антона Буцацького відбувалися в Ходорові, відтак у Львівській тюрмі на Лонцького. Поводилися з отцем жорстоко. Довготривалі допити, побої не зламали дух українського священика. Один зі співакамерників о. Буцацького розповідав, що це був чоловік зі сталі: жодних скарг, нарікань, а тільки молитва. Невдовзі советський суд виніс

вирок – 25 років неволі.

Помер о. Антон Буцацький у 1987 році. Мешканці Ходорова не пам'ятають такого велелюдного похорону, – люди приїхали звідусіль, щоб провести в останню земну путь свого священика...

На фасаді церкви Св. Миколая в селі Помонята встановлена меморіальна таблиця, на якій викарбувані слова: “У цій церкві с. Помонята мав парафію 1938-1949р. священик, громадсько-культурний діяч, в'язень московських таборів Антон Іванович Буцацький”.

У Львівській обласній дитячій лікарні “Охматдит” працює син Антона Буцацького – Ярослав. Він є лікарем-педіатром вищої категорії, разом із ним трудиться і його дочка Наталя, теж дитячий лікар. Син Ярослава і внук св. Антона Буцацького – Ігор Буцацький, відомий художник, закінчив художнє та художній інститут*. Професія Буцацьких надзвичайно благородна й потрібна. Нехай Господь тримає їх у своїй опіці.

Водночас цікавим є лист з Австралії від Омеляна Буцацького до Мирона Буцацького, з Трускавця, фрагмент якого подаємо.

«Від австралійської вітки славного роду Буцацьких прийміть привіт з нагоди вибору Вас в депутати!

Рід наш, дорогий депутате і напевно свояче, порозкиданий тепер по різних краях і закутинах світу.

От Ви в рідній Україні, в славному Трускавці (де, до речі, і живе мій сестрінок Іреней Підлесецький), в Івано-Франківську живе мій рідний брат Роман Буцацький, обидві мої сестри в Калуші, я, моя жінка, двох мої синів, четверо внуків в далекій Австралії. В Канаді в Монтреалю живуть мої два стрієчні брати – Олег і Юрій (сини судді зі Сянока, покійного Володимира Буцацького) з дітьми: Олег з дочкою і сином, в Кольорадо живуть дві його сестри

Марійка замужна Марковська, незамужна Оленка, у Філадельфії найстарший син Олега – Андрій, а у Ванкувері в Канаді його наймолодший син Хризантем.

Мій батко, відомий перед війною громадський діяч у Львові – о. Олександр Буцацький, працівник серед молоді пластової і ремісничої, капелян монастиря сестер Василіянок при в. Потоцького (тепер Пушкіна), і в 1939-40-х роках парох двох парафій – Богданівки і Левандівки. Помер 19.12.1940 р.

Незнаю, чи Вам відомо, що перші відомості з польських документів про наш рід є від 1240 р. з міста Бучача і є в нас навіть герб Абданк Від кількох років Олена Буцацька в Кольорадо, збирає до друку матеріали про рід Буцацьких і коли б Вас це інтересувало я міг би Вам ці матеріали вислати. Мій рід Буцацьких походить з Лемківщини. Між іншим, обоє мої батьків поховано на Янівському цвинтарі, спільно зі славним малярем – художником Модестом Сосенком, стрієчним братом мого діда, і батька моєї мами – о. Ксенофонта Сосенка із села Конюхи на Бережанщині».

(16.02.1995 р.)

Література

1. *Передрук з «Польська геральдика» частина 1, історично генеалогічні відомості про шляхетські родини. Склав та видав Адам Бонецький, том II. Варшава, 1990 р.*

2. *Сиверин Уруський «Геральдика польської шляхти». Бельсько Біла, 2004 р. «Буцацькі гербу Абданк».*

3. *Т. Поляк «Замки на кресах (Білорусія, Литва, Україна)» стор. 167, 176, 177-179, 212.*

4. *Jerzy T. Petrus. Lwowska katedra obzqdku Łacińskiego pw. Wniebowzięcia Najświętszej Marii Panny. Warszawa 1999. str. 36-37, 54.*

5. *Геральдика Татарських родин. Вільно – 1929, с. 73.*

6. *Ярослав Польовий. Священики Рогатинщини, 2008 р. Вид-во «Логос»*

** Ярослав Польовий. Священики Рогатинщини, 2008 р. Вид-во «Логос»

Стаття виправлена і доповнена.

*Дідусь - Бучацький Григорій Михайлович,
бабця - Катерина Іванівна*

*Дідусь - Бучацький Григорій Михайлович, після
повернення з Сибірського полону, нагороджений
орденом Австрійської імперії.*

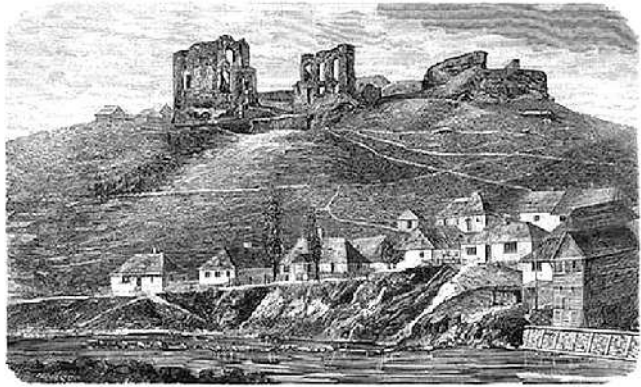
*Батько - Бучацький Володимир Григорович
1911 р.н. Загинув в 1941 р.*

*Бучацький Михайло Григорович молодший
1919 р.н., брат Володимира загинув в 1943 р.*

Герб Абданк як печатъ Бучацького Давида кінця середини XIII ст. -1240 р.

Замки князів в Бурачех.

Т. Поляк с. 167. Замки на кресах. « В Бучачі 1372 р. походить згадка про замок що належав Бучацьким, він був збудований Бучацькими.

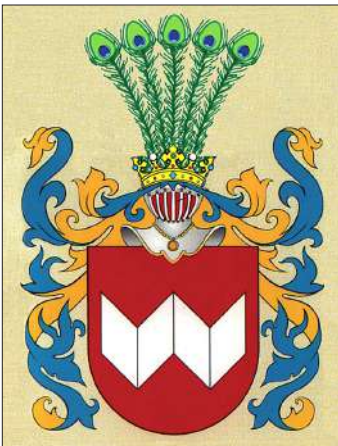

Герб Абданк яким володів Федір (Теодор) Бучацький-Язлівецький

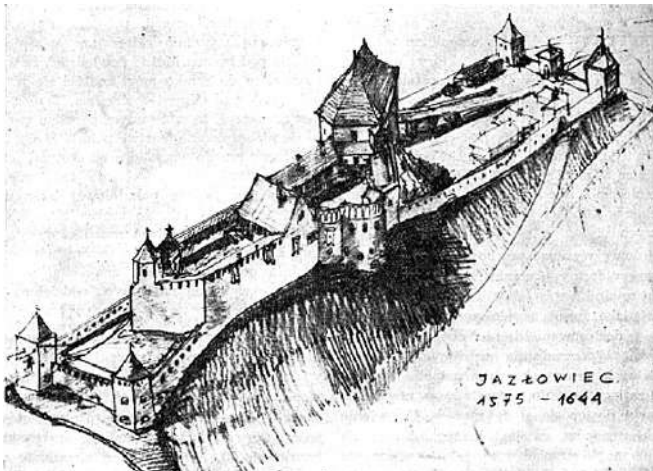

Князь Федір (Теодор) Бучацький-Язлівецький 1424-1448 р.

Князь Федір (Теодор) Бучацький-Язлівецький 1424-1448 р.

Герб Абданк яким володів Юрій Бучацький з Язлівця Монастирський, воевода Руський, Гетьман Польовий Коронний 1546-1571 р.

JAZŁOWIEC
1575 - 1644

Т. Поляк с. 176. Язлівецький замок резиденція феодалів Бучацьких. У 1448 р., 1550-1556 р. розбудував княжий замок місто користувалося Магдебурьським правом.

Герб Абданк яким володів Гаврило Бучацький староста Кам'янецький 1260 р.

Герб Пілава яким володіли Бучацькі Творовські 1475-1774 рр.

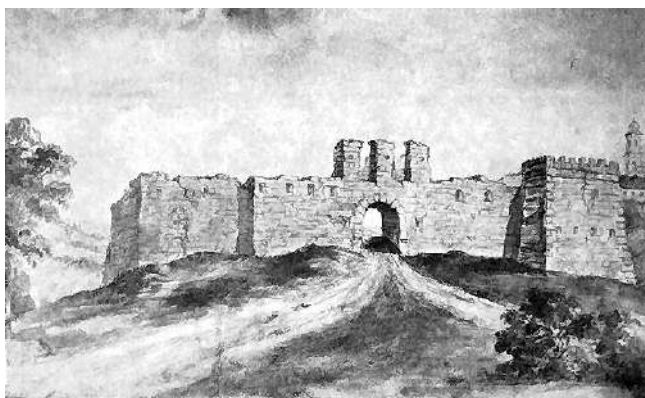
Бучацькі-Мурза герба Тарак 1631-1936 рр.

Т. Поляк с. 177-179. Кам'янецький замок «...фундатором чергової вежі «колпак» був Єпископ Кам'янецький Яків Бучацький Герб Абданк, Єпископська шапка, по боках стрічка жезл і куля...»

Вежа «Колпак».

Т. Поляк с. 212. Жванець, замок у 1460 р. місто було у володінні Михайла Бучацького. Замок, ним розбудований мав значення першої пограничної застави.

Т. Поляк 193. Підзамочок Тернопільська область. Замок збудовано в 1600 р. Іваном Бучацьким-Творовським Гербу Пілава як допоміжна твердиня перед замком в Бучачу.

Львівський Римо-Католицький Катедральний Собор.

Первинна каплиця Пречистої Діви Марії і святого Станіслава була закладена як родинна каплиця Ганною Бучацькою каштелянкою Белзькою. У цій каплиці похований Михайло Бучацький – дідусь Ганни Бучацької, який загинув у битві 1438 року на Краснім Полі з татарами Золотої Орди. С.Бронч називає його гетьманом. Потім каплиця добудовувалась і прикрашалась. Тепер вона називається каплиця Найсвятіших дарів Вишнівецьких, с. 36, 54.

КОДЕКС ЧЕСТІ ШЛЯХТИЧКА

Українського Шляхетського Товариства

- I. Завжди високо нести горде звання шляхтичча, ніколи не плямучи його негідними вчинками. Чесно та відверто виступати проти аморальності і підлості, бути нещадним до ворогів. Берегти честь свого родинного герба, як символу заслуг перед нащадками, благородством роду.
- II. У всьому керуватися інтересами Товариства, дотримуватися його Статуту і внутрішніх положень. Жити за нормами Християнської моралі, завжди пам'ятаючи - шляхетність зобов'язує!
- III. Визнаючи рівність між всіма шляхтиччачами в питаннях діяльності Товариства, визнавати над собою волю більшості його члена, чого непохитно вимагають принципи громадянського суспільства.
- IV. Берегти й примножувати славу і традиції шляхетства, відстоюючи інтереси Товариства, змагатися за досягнення мети тільки чесним, правовим шляхом.
- V. Наполегливо та гармонійно розвивати свою особистість, вивчаючи історію власного роду і здобувти наших пращурів, сприяти в цьому іншим членам Товариства, залучати до Товариства нових членів.
- VI. З повагою ставитися до всіх членів Товариства, бути готовим завжди прийти на допомогу іншому шляхтичу та членам його родини, незалежно від їхнього становища в суспільстві, соціального статусу, посад і віку.
- VII. Дотримуватися бездоганної дисципліни, якісно, і в назначений термін виконувати доручення Товариства. Не розголошувати конфіденційну інформацію про діяльність Товариства та його членів. Матеріальними пожертвами допомагати Товариству в його благодійній діяльності.
- VIII. Ніколи не зраджувати шляхетському Товариству. Всіма своїми можливостями і знаннями, уміннями і досвідом, сприяти діяльності й підняттю авторитету Товариства, його значення в суспільстві.
- IX. Завжди, за будь-яких обставин бути опорою і захисником для тих, хто потребує твоєї допомоги, жертви, дачи - здобудеш.
- X. У разі порушення мною Кодексу Честі Шляхтичча, нехай похриється моє ім'я ганьбою для наступних поколінь та повернеться від мене побратими Товариства, а мій ганебний вчинок стане відомим широкому колу громадянськості, що безперечно робить неможливим мого подальше перебування в Товаристві.

- 2013 -

м. Трускавець

Богдан Віхаський
редакція Ігоря Буліньського

СЛАВЕНЬ ШЛЯХЕТСЬКОГО ТОВАРИСТВА

З глибини предкованих до нашого часу,
Попереду за нас трима хоругву
Которга шляхетна - підвалина роду,
І з Богом у серці завжди на виду.

Приспів: Братерство родинне нам душу бентежить,
До слюности кличе, до чину визна...
Служили Україні завжди, як насліджити,
Шляхетська амбітність і горда душа!

В думках і піснях лише дзвін про них краєм,
Героїство їх описав в наших очах:
Хмельницький, Виговецький, Номирит, Мазепа,
Ця слава не вмере, не пожеже в віках.

Приспів: Братерство родинне нам душу бентежить,
До слюности кличе, до чину визна...
Служили Україні завжди як насліджити,
Шляхетська амбітність і горда душа!

Чи ми не нащадки тих лицарів дужих?
Ще поки не влая, їх підхопимо стег,
Покінємо оспалість, зневіру й байдушість,
Нає ждуть перемоги і слава звитги!

Приспів: Братерство родинне нам душу бентежить,
До слюности кличе, до чину визна...
Служили Україні завжди як насліджити,
Шляхетська амбітність і горда душа!

--- X ---

ЗМІСТ

Іспит на шляхетність	3
Рішення Українського Шляхетського Товариства м. Трускавця проект і дизайн посвічень «Небесної сотні»	4
Список і короткі дані воїнів «Небесної сотні»	5
Олег Прийма, Олександр Попель. Священство роду Попель та інших Шляхетних родів гербу Сас в Галичині	14
Прийма О.Б. Брати Зизанії-Тустановські – галицькі просвітителі XVI-XVII ст.	21
Мирон Буцацький. Рід Буцацьких гербу «Абданк» (стислий опис 775-річної шляхетської родини)	23
Преподобний Йов Манявський Княгиницький	38
Ігор Булинський. Кодекс честі Шляхтича	39
Богдан Ваханський Славень Українського Шляхетського Товариства	39

Редактор-упорядник
Мирон Буцацький

Підписано до друку 06.05.2014 р.
Гарнітура Minion Pro. Формат 70x100 1/16.
Друк офсетний. Папір офсетний.
Ум. друк. арк. 3,25. Зам. № 593
Наклад 500 примірників

Свідоцтво суб'єкта видавничої справи Серія ДК № 2509 від 30.05.2006 р.

Друк ПП «ПОСВІТ»
Адреса: вул. І. Мазепи, 7, м. Дрогобич, 82100 Україна
тел. факс (03244) 2-23-35, тел.: 3-38-50, 2-23-76.
E-mail: posvit_druk@mail.ru